

Az Írók Szakszervezete, az Írók Alapítványa, a Sárvári Tinódi Gimnázium és Sárvár Város Polgármesteri Hivatala által kiírt prózaíró pályázat díjazott dolgozata. Szerzője 16 éves középiskolai tanuló.

Megjelent: Novella - 2010/28.szám (2010.07.14.)

Forrás: http://www.nagyitas.hu/common/main.php?pgid=cikk&cikk_id=2122&tema_id=51

Jacopone tekercsek

B. Kiss Mátyás

Ez a különös dolog a téli napforduló éjszakáján történt. Az emberek visszahúzódtak otthonaikba, egyikük sem sejtette, hogy mi történik ezen az éjjelen. A felhők eltakarták a holdat és a csillagokat. Amikor a legsötétebb volt az éj, megérkeztek a Földre.

I.

A tudósokat az is zavarba ejti, hogy a gyulafehérvári székesegyházban őriznek egy XIII. századbeli szobrot, ami az ő kézjegyét viseli, és a művészet-törté- nések szerint egyértelműen az ő keze munkájára utal minden jel.

(Giorgio Jacopone)

Az udvaron áll egy fa. Az ágai kicsit vékonyak és csupaszok, de ez nem baj, hiszen még nem jött el a tavasz. Első ránézésre kedves fának tűnik, még egy madáretetőt is visel. Senki sem gondolná erről a fáról, hogy mennyit köszönhet neki az emberiség.

Ez a különös dolog a téli napforduló éjszakáján történt. Az emberek visszahúzódtak otthonaikba, egyikük sem sejtette, hogy mi történik ezen az éjjelen. A felhők eltakarták a holdat és a csillagokat. Amikor a legsötétebb volt az éj, megérkeztek a Földre.

Nem volt semmi jel, amiből észrevehettük volna az érkezésüket. Hangtalanul szálltak le a légkörbe, egy szál fénysugarat sem eresztettek ki. Az úrhajójuk nem is anyagból volt, úgy jártak a bolygók között, mint a kísértetek. És egyszer csak itt voltak.

Hajóik szép lassan elkezdtek visszatérni az anyagtalanságból, fénylő alakjuk körvonalazódott a sötétben, ahogy egymás mellett lebegtek. Egyikük leereszkedett, és az alján kinyílt egy zsilip. Először egy fénysugarat eresztett ki, amely megolvasztotta az összes jeget és havat. Egy pillanatra az egész vidék pocsolyává változott. Aztán az úrhajó egy furcsa, fehér párát lehelt ki, amely újra lefagyasztotta az egészet. Az úrhajó pedig leereszkedett erre a pazar jégpályára.

Néhány perc múlva kinyílt egy ajtó és különös lény lépett ki rajta. Magas volt, testét páncél takarta, melynek anyaga olyan volt, mint a jég, de hajlékony elemekkel is rendelkezett és világított. Ebben a fénylő páncélban indult el, keresztül a jégpályán.

Amikor a fehér pára maradékai átsuhantak a fa ágai között, a növény testében megváltozott valami. A fa hirtelen öntudatra ébredt. Mindig is ott volt lelke mélyén, hogy ki, mi a feladata, és most minden felszínre tört benne. A föld még puha volt, mert csak az olvasztó fénysugár érte el, a hideg pára még csak a levegő magasabb részeiben keringett. Óvatosan kihúzta gyökereit a földből és aggódva vizsgálta át őket. Aztán felegyenesedett és elindult a jég felé. Az úrutazók felé.

A fa tudta, hogy miért jöttek ide.

II.

Giorgio Jacopone egyike a történelem legrejtélyesebb alakjainak. Legtöbb műve a XV. századból származik, viszont írásai korántsem az akkori korról szólnak. Meglepő a tény, hogy Jacopone tökéletesen ismerte a mi modern korunkat és minden jel szerint az elkövetkező évszázadokat is.

Még senki sem talált magyarázatot arra, miért akarna egy szék Gyulává változni. Ahhoz, hogy megértsük ezt a különös jelenséget, először vizsgáljuk meg Gyulát!

Gyula tizedikes diák a veszprémi Padányiban. Nyaranta lemegy a strandra, ahol munkát vállal. Így rengeteg zsebpénzt összeszed, és szeptember elsején barnára sülvé jelenik meg az osztályban. Mindennap vesz magának egy csomag rágógumit, ami hamar elfogy, hiszen az egész iskola tőle kunyerál. Dolgozatírás közben sem fukarkodik tudásával. Most, hogy vázlatos képet kaptunk róla, itt az ideje, hogy a széket is görcső alá vegyük.

Ez a szék egy öreg, kopott huzatú karosszék volt, amit bizony nem kíméltek meg az évek. Valószínű-nek tartom, hogy a szék meguntta, hogy az emberek egyszerűen csak ráülnek, és sohasem szólnak hozzá egy kedves szót sem. Az évek során bizony senki sem hívta meg őt egy kávéra, egyáltalán senki sem volt hozzá kedves. Lehet, hogy a szék bizony erőteljes kisebbségi komplexussal küszködött, de most ezt nem elemezném bővebben.

A nevezetes eset egy borús délutánon történt, amikor a szék, minden átmenet nélkül, egyszer csak magára öltötte fiatal gazdája formáját. Ugyanolyan test, arc és ruha volt rajta. Gyula értetlenkedve bámult rá, egyfelől azért, mert nem értette a hirtelen átváltozást, másfelől azért, mert éppen az apja pulóverét viselte, és nem tudott arról, hogy apjának két egyforma pulóvere is lenne. A szék megpróbált szavakat formálni, de még nem ismerte hangszálait, ezért a torkán csak mekegés és dörmögés jött ki. Az igazi Gyula közben a meglepetéstől hátrált két lépést.

III.

A legnagyobb valószínűség szerint az események a következő sorrendben zajlottak le.

A szék ijedtében a szoba végébe húzódott, amíg az igazi Gyulának földbe gyökerezett a lába a meglepetéstől. A szobában a bútorok ficánkolni kezdtek, a szekrények rázták magukat, ledobálták a könyveket és a porcelántányérokat, az ágy és az asztal is hevesen rángatózott. Gyulában ellentétes érzések kavartak, és bár általában ellenezte az erőszakot, most úgy érezte, hogy a helyzet súlyossága megengedi, hogy kivételt tegyen. Felemelte a kezét és dühében hatalmasat csapott az asztal lapjára, ami nyüsztve a sarokba húzódott. A szekrényekről ledobált holmik közül felemelt egy sípot és erősen belefújta. Az éles hang annyira megijesztette a megzavarodott bútorokat, hogy mind visszahúzódtak a megszokott helyükre és meg sem mozdultak többet. Egyedül a Gyulává

változott szék nem ment a helyére, hanem zavarodottságában kiugrott az ablakon.

Az eset után a rendőrség pszichológusokat rendelt ki, hogy beszélgessenek az összezavarodott bútorokkal, hogy azok újra békében élhessenek és elláthassák a feladatukat. Gyula pár napig a megszokottnál kicsit kevésbé volt napbarnított arcú, de viszonylag hamar túltette magát a dolgon, a többi S.R.Á. (Spontán Rendellenes Átváltozás) szemtanúhoz képest.

A széket ezután soha nem látták a környéken, úgy látszik, ő is tudta, hogy nem lenne jó még egyszer találkozni Gyulával. A titkosszolgálatok információi szerint a széket látták a Velencei Karneválon, mások pedig Isztambulban vélték látni, amint szmokingban sétált az utcán. Az szinte teljesen biztos, hogy a szék elment az Eiffel-toronyhoz, ahol hölgytársaságban töltött el néhány kellemes estét. Az FBI értesülései szerint Kaliforniába költözött, és megalapította a „The Chairs” nevű rock’n’roll bandát, amelyben basszusgitáron játszik. Lemezük egyenes úton halad a százezredik eladott példány felé, és ha minden igaz, akkor a Sziget Fesztiválra is eljönnek egyszer.

IV.

Egyesek azt feltételezik, hogy időutazó volt, de sokkal többen vannak azon a véleményen, hogy az egész élete kevés lett volna ahhoz, hogy a saját szemével lásson mindent, ami csak megjelent írásaiban.

(Giorgio Jacopone)

Az A-mollból könnyebben tudunk üzenetet fogni. A gitáron például csak három húrt kell leszorítani.

Nem lehet tudni, hogy a különös hely mágneses ereje hozta létre az emberek fantáziájában az A-moll akkordot, vagy a zene teremtőereje hívta életre ezt a világot.

Hasonló anyagokból épül fel, mint a C-dúr világa, mégis teljesen más formák alakultak ki benne.

Energiaversek szólalnak meg a gitár hangjában. Innen tudunk az A-moll érzésekről.

Megjegyzés (bkm): A Jacopone utáni időkben az A-moll időtlenségéhez De Chirico lenyűgöző festményei állnak a legközelebb. Föld alatti üregében az A-moll Jacopo Benedettit „az aszkézis olyan lelkiállapotába juttatta, amit ő maga »santa pazzia« (szent őrület) gyanánt emlegetett”. (Wikipedia)